

at det, der skiller os og Venstre i denne Sag — jeg renoncerer altsaa paa at appellere til de Konservative, for saa bort fra detes Konservatives Ordfører ikke skulde stille sig villigere i den videre Debat —, maa kunne ordnes hurtigt, for det har meget at sige, at denne Hjælp ydes netop nu. I Morges sneede det her i København, forleden Dag i Jylland. De gamle har for længst begyndt at fyre i deres Ovne. Selv om der skal en Udvalgsbehandling til, hvad jeg ikke finder nødvendigt, saa lad det gaa hurtigt, saaledes at vi saa hurtigt som muligt kan give de gamle, hvad de skal have efter dette Lovforslag.

Hedegaard: Jeg vil gerne gøre endnu et Par Bemærkninger, inden vi slutter denne Forhandling. Det ærede Medlem Hr. Holdgaard var inde paa forskellige Betragtninger og var navnlig forbavset over, at man ikke kunde vedtage Lovforslaget, saaledes som det forelaa. Han udtalte i denne Forbindelse, at han troede, at Sogneraadene ude i Landet i vid Udstrækning regnede med, at vi fik en Lov om Brændselshjælp, som vi plejede, og han havde paa mange Spørgsmaal udtalt, at det maatte vist være en Selvfølge. Jeg vil sige til det ærede Medlem, at han vil gøre klogt i for Fremtiden ikke at love noget i alt Fald for Venstrepartiets Vedkommende, før vi har taget vor Stilling. Vi vil forbeholde os at tage Stilling til hvert enkelt Lovforslag, og man kan derfor ikke sige, at noget er selvfølgelig i saa Henseende. Men det er noget, som det ærede Medlem maa afgøre med de Sogneraad, som han eventuelt har ført paa forkert Vej.

Det ærede Medlem mindede mig om, at vort Forslag fra i Fjor vilde forøge Udgiften til Aldersrente i al Almindelighed med $3\frac{1}{2}$ Mill. Kr. aarlig, og derfor var der noget inkonsekvent i de Udtalelser, jeg nu var kommet med om at holde Aldersrenten indenfor Lovens finansielle Ramme. Jeg vil dertil sige, at det ærede Medlem maa huske paa, at den Forøgelse af Udgiften, som det drejede sig om, vilde kun være til Stede i Overgangsaaarene, idet der vilde blive nogle Overgangsaaar, indtil de, der nu var kommet ind under Loven, gik ud, hvorefter Udgiften i alt væsentligt vilde komme ind under den finansielle Ramme, som Aldersrenteloven har, saaledes som den praktiseres nu. Vi nærer ingen som helst Frygt for det kommunale Selvstyre, det tror jeg, Venstre har vist ved sin Lovgivning saa godt som noget Parti, men naar vi har arbejdet for faste Takster i Alders-

domsforsorgen, ønsker vi selvfølgelig ikke i højere Grad end nødvendigt ved midlertidige Love at gaa bort fra dette Princip, som vi mener er godt, og som jeg ogsaa skulde mene, det ærede Medlem og hans Parti anser for værd at bibeholde.

Jeg kan takke den højtærede Minister, fordi han stiller sig villigt til en Udvalgsbehandling. Han har ikke lovet at ville modtage Ændringer, men han har dog heller ikke afvist at modtage eventuelle Ændringer, som der i Udvalget kan forhandles om. Jeg kan for mit Vedkommende sige, at jeg har ikke noget imod, at vi arbejder hurtigt i et saadant Udvalg, for hvis Lovforslaget skal gennemføres, mener ogsaa jeg, at det bør ske hurtigt. Naar den højtærede Minister siger, at det er hans Opfattelse, at det Forslag, som Venstre i Slutningen af sidste Samling stillede til Ændring af Aldersrenteloven, ikke egnede sig til at blive ophøjet til Lov, er vi selvfølgelig uenige med ham, men jeg skal i øvrigt ikke komme ind paa en Debat om selve Aldersrenten.

Jeg vil gerne have Lov til at gøre et Par Bemærkninger til den ærede Ordfører for Socialdemokratiet, Hr. Holger Larsen. Jeg synes, han kom ind paa noget, som i og for sig ikke vedkommer Sagen. Han satte mere politisk agitatorisk ind, end Sagen i Virkeligheden er tjent med, ogsaa efter den Maade, hvorpaa den er blevet modtaget fra min Side. Han brugte nemlig Udtrykket: Nu vil man sætte over, hvor Gærdet er lavest, og i den Forbindelse sagde han til mig: Stil Forslag om at nedsætte Rigsdagsmændenes Lønninger. Han havde formentlig en sikker Følelse af, idet han sluttede ud fra sig selv, at det var ikke noget lavt Gærde at komme over, og det vil jeg indrømme. Men Logikken glippede noget. Det, vi her forhandler om, er en midlertidig Lov til Forøgelse af Taksterne udenfor den faste Lovgivning. Vi Rigsdagsmænd har for Tiden, som det ærede Medlem ved, en fast Løn og et Dyrtilstillæg, som reguleres ved Pristallet. Nøjagtigt det samme findes for Aldersrentenyderne i den faste Lovgivning. Derudover er der de to sidste Aar kommet en midlertidig Lov, nemlig Loven om Brændselshjælp, og det er den, der er Tale om ogsaa skal gælde for indeværende Finansaar. Jeg synes derfor ikke, der er nogen som helst Grund for det ærede Medlem til at tale paa den Maade, at man vil sætte over, hvor Gærdet er lavest. Man vil være med til at yde de aldersrentenydende en saadan Hjælp, at de kan leve under menneskelige